

Звичайна людина

Василь Сухомлинський

Стоїть у сухому степу колодязь. Поруч з колодязем — хатка. У ній живуть дідусь з онуком.

Біля колодязя на довгій мотузці відро.

Їдуть подорожні, завертають до колодязя, п'ють воду, дякують дідусеві.

Перетерлась мотузка, упало відро в глибокий колодязь.

Немає в дідуся другого відра. Нічим води витягти, щоб попити.

День не п'ють води дідусь і онук, два дні не п'ють. Мучаться від спраги.

На третій день уранці проїжджає повз дідусеву хатину подорожній з настороженими очима. На возі в нього побачив дідусь відро, прикрите соломою.

Глянув подорожній з настороженими очима на колодязь, глянув на дідуся з онуком, ударив коней батою і поїхав далі.

— Що це за людина? — питає онук дідуся.

— Це не людина, — відповідає дідусь. Опівдні проїжджає повз дідусеву хатину подорожній з байдужими очима.

Дістає з воза відро, прив'язує до мотузки, витягує води, п'є сам і дає попити дідусеві й онукові, решту води виливає у сухий пісок, відро забирає й рушає далі.

— Що це за людина? — питає онук дідуся.

— Це не людина, — відповідає дідусь.

Увечері проїжджає повз дідусеву хатину подорожній з добрими очима.

Дістає з воза відро, прив'язує до мотузки, витягує води, вгамовує спрагу і їде далі, а відро з водою так і залишається стояти на цямрині.

— Що це за людина? — питає онук.

— Звичайна людина, — відповідає дідусь.